

esetén el is vezette azokat valamely új otthonba. Gyakran előfordult az, hogy a nőstényrökát elfogván, a kanróka a fiatalokat elszöktette. — Tudjuk, hogy a nőstényröka néha 9—11 kölyköt is vet és vaddús vidéken érhető, hogy azokat a kan nélkül is eltarthatná; — ámde vadszegény vidéken nagyon is szüksége van a kan segítségére, hogy a család szükségét ne szenvedjen, — és az apa a legnagyobb buzgósággal meg is felel ez iránybani szülei kötelmeinek, amiről egy kis utánanézés révén könnyű meggyőződést szerezni. — Persze, ha a kanróka kölykezés előtt elpusztult, hiába várjuk a lyukhoz — s így azt gondolhatná az ember, hogy a rókaapa hűtelen családjához s a fiak nevelésében stb. nem vesz részt. Volt eset, hogy egész nap lest álltam s nem jött egy öreg sem a lyukhoz, — de este biztosan eljöttek s érdekes, hogy az öregek közül, amelyik előbb érkezett s veszélyt érzett, ugatással értesítette a másikat. — Szóval megczáfolhatlan tény az, hogy a kanróka a legjobb családapa, szereti, ápolja, eteti, sőt alkalmilag meg is védelmezi családját. Vadászúdvözzel! *Perbál*, 1901. márczius 3.

Kormány Mihály,
magy. kir. erdőáltiszt.

*

T. Szerkesztőség! Reflektálva »*A Természet*« XIII. számában közzétett felhívásukra, tapasztalataim alapján én is mindenben osztom ama nézetet, hogy a kanróka egyike a leghűségesebb, legragaszkodóbb s leggondosabb családapáknak az állatok között. Táplálja fiait, de sőt a kölykezés napjaiban párját is s állandóan őrködik családjának biztonsága felett. Nem egyszer lőttem le kanrökát akkor, midőn konczzal szájában a rókalyukhoz érkezett, Vadászúdvözzel! *Gödöllőn*, 1901. márcz. 8-án.

Plecker Alfons,
m. kir. erdőáltiszt.

*

T. Szerkesztőség! Van szerencsém tudatni, hogy múlt évben *Kosztics Labud* úrral egy rókátanya kiásása alkalmával 6 fiatal s az öreg nőstényröka mellett az *öreg kanrökát is ott találtuk* s együttesen a többivel együtt kiástuk a rókalyukból. Tisztelettel! *Budapest*, márczius 3.

Vacsula Rezső.

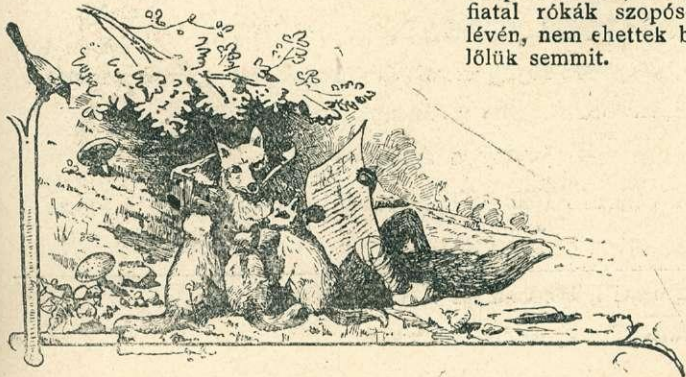
*

Szűcs József, a gödöllői kir. udvari fáczános fáczánosra egy hosszabb levélben — melynek leközöléséhez azonban nincs elég terünk, — szintén ama tapasztalatának ad kifejezést, hogy a kanróka szorgalmasan táplálja fiait, eleséget hord a rókalyukba s egyáltalában a leghűségesebb, leggondosabb családapának mutatkozik.

*

»Segít-e a kanróka a szukának a kölykek táplálásánál?« — ily cím alatt a »*Vadászlap*« folyó évi 6-ik számában a következő közlemény foglaltatik: Sokszor felmerült már az a téves hit, hogy a kanróka nem segít a szukának a kölyköket táplálékkal ellátni s azt teljesen a szukára bizza. Egyik német szaklapban alaposan meg van czáfolva ez a bahit. Ugyanis Braunschweigben H. erdőtanácsos egy oly kotorek kiásásánál volt jelen, melyből a szukat három nappal azelőtt ellőtték s ebben nem kevesebb, mint 22 fiatal nyulat találtak. Hogy az öreg kan három nap alatt hordta össze ezt a nyúlmenyiséget, ahhoz kétség már azért sem férhetett, mert valamennyi nyúl érintetlen

állapotban volt, mert a fiatal rókák szopósok lévén, nem ehettek belőlük semmit.

TUDÓSÍTÁSOK.

T. Szerkesztőség! Kedvelt kanári madaram divánom végénél egy asztalkán elhelyezett kalitkában lakott. Az idei szüniidőben történt, hogy feltűnt madárkám roppant étvágya. Napjában háromszor-négyszer kapta teli vályúját s mindig üres volt. A füttyülést abbahagyta s napjában több ízben félelmet jelző hangon sipákolott. Sokáig nem kutattam a dolgot, míg végre is felköltötte kíváncsiságomat és figyelni kezdtem. Következő reggel, midőn a takarítás befejezéseül a mandika is enni kapott, nem engedtem elsötétíteni a szobát s én a szomszéd szobában figyeltem. Madaram nemsokára sipítani kezd — én kinézek — hát egy kis szürke egérke éppen felugrik a diványra, annak karján az asztalkára, kicsi orrával lifelé fordítja a vályú ajtaját s kezd lakmározni a kendermagból. A madárka szárnyverdeséssel és sipákolással igyekszik megvédeni tulajdonát — de hiába. Az egeret mit sem zavarja haragja — hanem nyugodtan falja az eledelt. Ez érdekes látni valót még kétszer engedtem megismételni — tanuk jelenlétében — s azután a czicza tön igazságot. Mandim azóta kevesebbet eszik, de többet füttyül.

Dr. Á. G.

T. Szerkesztőség! A »*Vadászlap*« f. évi első számában egy közlemény jelent meg »Szakirodalmunk érdekében« címmel, ifj. Bartal Aurél úr tollából, a melyben a nevezett t. cikkíró elpanaszolja azt, hogy szakférfiaink mily közömbösek szakirodalmunk irányában. És hogy vajmi kevesen vannak azok, kik tapasztalataikat papírra vetve, egyik vagy másik szaklapban közzé teszik. Engedje meg a tiszt. szerkesztőség, hogy egyet-mást ebben a lapban elmondva, én is osztalkozzam a fentemlített cikkíró nézetiben. Bizony ha mélyebben elgondolkozunk rajta, elszomorít bennünket az, hogy a művelt nyugati államokkal szemben mennyivel hátrább vagyunk mi szakirodalmunkat tekintve. Nem akarom Bartal úr szavait lemásolni. Csakis azt fűzöm még hozzá, hogy azok a szomorú állapotok nemcsak a vadászati szakmában vannak meg, hanem egyáltalában az egész szakirodalmunkban. Lapozzunk csak végig egy pár szaklapot. Mit találunk benne? Lehet, hogy szép és nemes dolgokat is. De bizony ritkán találunk benne oly cikkeket, amelyekben egyik-másik szaktekintélyünk sorolja el gyakorlati ismereteit. És kik annak az okai, hogy csak ritkán olvashatunk ilyen cikkeket? Talán a szerkesztők? Oh korántsem. Hanem igenis azon szakférfiaink közömbössége, akik hivatva volnának szakirodalmunkat fellendíteni. Akik ahelyett, hogy tapasztalataikat papírra vetve, egyes szaklapokban közzé tennék, azt gondolják: »Hisz én úgyis tudom, más meg boldoguljon, ahogy tud.« Hát biz az elég szomorú dolog, hogy vannak egyesek, akik így gondolkoznak. No de talán majd másképp lesz. Bizony egy szakférfiúnak közleményeit, aki tapasztalásból beszél, többre becstülöm, mint egy-egy egész könyvtár szobatudósok által írt művet. Szép a tudomány úgy a theoria, mint a praxis terén, de hát egyik a másik nélkül meg nem állhat. Egyik kiegészíti a másikat. Fel tehát idősebb szaktérfaink! Ragadjatok tollat mindnyájan, kik arra hivatva vagytok. Emeljétek fel szakirodalmunkat olyan magasra, hogy a külföld irigykedve nézzen reánk. Mondjátok el közvetlenül szerzett tapasztalataitokat a szaklapok hasábjain, már csak azért is, hogy az ifjabb generáció mint drágaságot elhelyezhesse ismereteinek tárházába.

Bécsy Vilmos.

IRODALOM.

ÁLLATVÉDELEM. Ily czímen új szaklap indult meg Budapesten a múlt hónap közepén Monostori Károly szerkesztésében és Grimm Gusztáv kiadásában. Az ügyesen szerkesztett, havonként megjelenő szaklap egyszersmind hivatalos közlönye az »Országos Állatvédő Egyesület«-nek. Eddig Magyarországon a kolozsvári állatvédő egyesület igen jól szerkesztett »*Állatok védelme*« című lapja, **Bányai Elemér** szerkesztésében, volt az egyedüli szakorganum s most az ország fővárosában, Budapesten